

بررسی عملکرد تیم ملی والیبال در لیگ ملت‌ها در گفت‌وگوی «جوان» با محمود افشار دوست

نوسان فنی و ذهنی بازیکنان بالای تیم شده است

گفت‌وگو
شهبانو روزی

دومین هفته از لیگ ملت‌های والیبالیست‌ها نیز به پایان رسید و تیم ملی والیبالیست‌های کشورمان هنوز نتوانسته انتظارات را برآورده کند. قرار گرفتن در بین تیم‌های ته‌جدولی لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ و ناکامی تیم ملی در شکست تیم‌هایی چون ژاپن، نگرانی‌ها را از بابت افت والیبالیست‌های ایران افزایش داده است. تیم کشورمان با هدایت سرمربی ایتالیایی پس از سه باخت و تنها یک برد در هفته اول، در هفته دوم نیز کماکان با فراز و نشیب‌های زیاد به میدان رفت و عملکرد پرنوسان بازیکنان ادامه داشت. شکست برابر فرانسه و ژاپن در حالی رقم خورد که تیم ما تا ست پنجم برای تغییر نتیجه جنگید. محمود افشار دوست، کارشناس والیبالیست، در گفت‌وگو با «جوان» ضمن اشاره به نوسان فنی و ذهنی تیم، تأکید کرد در هفته سوم رقابت‌های سخت‌تری در انتظار تیم کشورمان خواهد بود.

ارزیابی‌تان از عملکرد تیم ملی در هفته دوم لیگ ملت‌ها چیست؟
هفته دوم لیگ ملت‌ها هم تمام شد. شخصاً فکر می‌کردم هفته نخست رقابت‌ها ۶ امتیاز به دست می‌آوریم و با این شرایط بازی‌های هفته دوم را آغاز می‌کنیم، اما شرایط اینگونه رقم نخورد و در هفته دوم نیز انتظار کسب حداقل ۶ امتیاز را داشتیم. متأسفانه نتیجه بازی‌هایی را از دست دادیم که توانایی عملکرد بهتر مقابل رقبایمان را داشتیم. به‌ویژه در بازی نخست‌مان مقابل برزیل می‌توانستیم بهتر از این‌ها عمل کنیم و حداقل یک امتیاز را به دست بیاوریم. سه بازی نخست هفته دوم برابر فرانسه، آمریکا و ژاپن با وجود پیشرفت تیم و شرایط روبه‌رشد، در لحظات آخر نتوانستیم از موقعیت‌ها استفاده کنیم. فرانسه قهرمان المپیک است و در این دوره لیگ ملت‌ها با استفاده از بازیکنان جدید متحول شده و ژاپن نیز به‌عنوان قهرمان آسیا و یکی از بهترین‌های دنیا، در این رقابت‌ها مدعی هستند. در این حال در مصاف با ژاپن و فرانسه شرایط بدی نداشتیم و فرصت‌های زیادی را در بزنگاه‌های سرنوشت‌ساز از دست دادیم. در جدال با ژاپن دو روی متفاوت تیم ملی ایران را دیدیم؛ در دو ست اول ژاپن بازی را تحت کنترل داشت و به راحتی امتیاز می‌گرفت. از ست سوم به بعد با ایجاد تغییرات در ارنج، تیم ما به بازی برگشت و ایران همین تسلط را روی ژاپن پیدا کرد. در واقع بچه‌ها بسا این دیدگاه که دیگر چیزی برای از دست دادن ندارند با تمام توان جنگیدند و دو ست را بردیم. در ست آخر هم وضعیت خوبی داشتیم و اگر کمی باهوش‌تر بودیم، توانایی شکست ژاپن را داشتیم. همین که جایگاه‌مان در جدول رده‌بندی بهبود یابد، نگران سقوط از لیگ ملت‌ها نباشیم و حتی نیم‌نگاهی به میانه جدول داشته باشیم.

با توجه به تداوم ناکامی مقابل ژاپن، آیا باید پذیرفت والیبالیست‌های ایران از ژاپن عقب افتاده است؟
در گذشته و وقتی که نسل قبلی تیم ملی حضور داشتند، ژاپن مدام به ایران می‌باخت؛ در آسیا، لیگ ملت‌ها و همه رقابت‌ها بازنده بود. ولی با ایجاد تغییرات زیاد توانست با هدایت فلیپ بلین فرانسوی حتی مدال برنز لیگ ملت‌های ۲۰۲۳ را نیز به دست آورد و قهرمان آسیا هم شد. مطمئناً این پیشرفت با یک برنامهریزی دقیق رقم خورده است. در حال حاضر هم ژاپن با هدایت تیلیه به مسیرش ادامه می‌دهد و او هم فرانسوی است. امسال هم با اینکه ستاره‌هایی چون نیسیدارا در اختیار دارد، ولی در بازی با ایران او را نیمکت‌نشین کرده بود. ژاپن براساس برنامهریزی پیش می‌رود و با یکی، دو باخت برنامه‌هایشان تغییر نمی‌کند. در

صحبت‌هایشان هم هدف‌شان را قهرمانی آسیا و صعود به المپیک اعلام کردند. در واقع تیلیه با این صحبت‌ها فشار را قبل از شروع لیگ ملت‌ها از روی تیمش برداشت تا بازیکنان بدون استرس و با تمرکز بالا بازی کنند. نتیجه این آرامش هم صدرنشینی ژاپن در جدول رده‌بندی امسال لیگ ملت‌هاست. آنها از چند سال پیش پیش‌بینی امروز را کرده بودند.

نقش لیگ و باشگاه‌های ژاپن در این موفقیت و روند روبه‌رشد تا چه اندازه پررنگ بوده است؟
خیلی زیاد. تیم ملی متأثر از باشگاه‌هاست. تیم‌های ژاپنی را ببینید که چه بازیکنان خارجی را به خدمت گرفته‌اند و لیگ این کشور چطور رونق پیدا کرده است. علاوه بر این چند بازیکن ژاپن نیز در لیگ ایتالیا و دیگر لیگ‌های خارجی بازی می‌کنند. البته آنها هم شکننده هستند و در مقابل ایران تا پای شکست اول در این دوره لیگ ملت‌ها پیش رفتند، منتها با نظم و انسجام بازی می‌کنند و به راحتی از هم نمی‌پاشند و اگر هم بپاشند، به بازی برمی‌گردند.

شکست مقابل برزیل، فرانسه و آمریکا، فاصله والیبالیست‌ها از بهترین‌های جهان را چقدر افزایش داد؟
معتقدم جایگاه والیبالیست‌های کشورمان بین رتبه ۱۰ تا ۱۵ جهان است. رسیدن به رنکینگ‌های تک‌رقمی شرایط خاصی را می‌طلبد. بازیکنان ما خیلی خوب هستند، ولی وقتی در مورد برترین تیم‌های جهان صحبت می‌کنیم، می‌بایست شرایط بازیکنان، تیم‌ها و لیگ‌هایشان را در نظر بگیریم و ببینیم این شرایط در والیبالیست‌ها هم وجود دارد یا نه. برای رسیدن به آن جایگاه باید بیشتر از این‌ها کار کنیم. به‌ویژه در بحث لیگ. برای پیوستن به جمع بهترین‌های جهان، باید به لیگ توجه ویژه شود.

نظر‌تان در مورد ضعف‌ها و نقاط قوت تیم ملی در دو هفته نخست لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ چیست؟
تیم ملی ایران نوسان بسیار زیادی دارد. این چالش تنها مربوط به دوران حضور روبرتو پیاتزا نیست و در ادوار قبلی هم وجود داشت. یک روز خوبیم و یک روز بد، در یک بازی حملات قوی داریم و در

بازی بعدی حملات افت می‌کند. یکسری ایرادات کلی در والیبالیست‌ها وجود دارد که تا به امروز هیچ کدام از سرمربیان خارجی و داخلی آنها را رفع نکرده است. برطرف کردن این ایرادات اساسی زمان‌بر و بسیار سخت است. همچنین در دریافت اول به‌ویژه در امتیازهای حساس به مشکل می‌خوریم. در زدن سرویس به چالش می‌خوریم و ست را از دست می‌دهیم. باید نوسان و اشتباهات فردی را به حداقل رساند و همیشه خوب دفاع کنیم. سرویس بزینیم و امتیاز بگیریم. بعضاً اشتباهات فردی از بازیکنان باتجربه سر می‌زنند.

چرا هیچ مربی تاکنون نتوانسته این ایرادات کلی را برطرف کند؟
بخشی از این ایرادات به بحث روحی‌روانی تیم برمی‌گردد. در رقابتی چون لیگ ملت‌ها باید انقدر قوی باشیم که اگر یک امتیاز از دست نشان داد، در واقع سرویس‌های هدفمند، تصمیم‌گیری بهتر پاسور و حفظ آرامش بازیکنان در امتیازهای حساس باعث شد هر سه ست به سود آمریکا خاتمه یابد، چراکه ایران هنوز در لحظاتی که باید ضربه نهایی را وارد کند، یا عجله می‌کند یا اشتباه می‌کند. مشکلی که بارها در این فصل تکرار شده است. در این بین عملکرد محمدرضا حضرت‌پور در صدمین مسابقه لیگ ملت‌ها بار دیگر اهمیت حضور بازیکنان باتجربه را بر رخ کشید، خصوصاً که او بارها در یافت‌های دشوار را کنترل کرد و اجازه نداد اختلاف امتیاز افزایش پیدا کند. با وجود این، امروزه در والیبالیست‌ها نمی‌توان صرفاً با دفاع عقب زمین برنده شد و ایران همچنان برای تمام کردن توپ‌های حساس نیازمند ثبات بیشتری در خط حمله است.

تاکتیکی که در جواب داد
امیدوارکننده‌ترین نمایش ایران اما مقابل ژاپن به نمایش گذاشته شد. صدرنشین بدون شکست لیگ ملت‌ها که ناچار شد برای برتری مقابل ایران تمام توان خود را به کار بگیرد. البته دو ست نخست با برتری کامل ژاپن همراه بود، چرا که هم حملات قابل پیش‌بینی بود و هم دریافت‌های ایران تحت فشار سرویس‌های حریف قرار داشت. اما پیاتزا در ادامه با چند تغییر تاکتیکی، روند مسابقه را تغییر داد؛ انتقال پوریا حسین‌خان‌زاد و سپس علی حریقت به پست قطر پاسور، استفاده از چهار دریافت‌کننده در برخی چرخش‌ها و ورود بازیکنان جوان، ساختار دفاعی ژاپن را بر هم زد و نتیجه این تغییرات، پیروزی در ست‌های سوم و چهارم بود. ست‌هایی که ایران با جسارت بیشتری سرویس زد، در توپ‌های برگشتی موفق‌تر عمل کرد و به‌طور کلی ریتم همیشگی ژاپن را از بین برد. در ست پنجم نیز ایران تا امتیازهای پایانی شانس پیروزی داشت، اما سامو رای‌ها نتوانستند با تکیه بر تجربه بیشتر، ورق را به سود خود برگردانند و برنده بازی شوند. هرچند که نتیجه نهایی این بازی هم شکست ایران بود، اما ایران نشان داد در برابر تیمی که بهترین والیبالیست آسیا را بازی می‌کند، دیگر از پیش بازنده نیست. مهم‌تر اینکه پیاتزا نشان داد در جریان مسابقه توانایی تغییر تاکتیک و اصلاح شرایط را دارد و ویژگی‌ای که سال‌هاست جای آن در تیم ملی خالی است.

هفته دوم اگرچه با سه شکست ابتدایی و پیروزی ۳ بر ۲ مقابل کوپا به پایان رسید، اما کیفیت بازی‌ها نشان داد تیم ملی آرام‌آرام در حال ساختن شخصیت جدیدی است. حالا مسئله اصلی ایران دیگر فاصله فنی با قدرتهای جهان نیست، بلکه تبدیل نمایش‌های امیدوارکننده به پیروزی‌های بزرگ است. اگر پیاتزا بتواند مشکل دفاع روی تور و ضعف در مدیریت امتیازهای حساس را برطرف کند، این تیم در ادامه لیگ ملت‌ها و مهم‌تر از آن در رقابت‌های آینده، حرف‌های زیادی برای گفتن خواهد داشت.

جبران بوده نه امتیازهای سوخته. این نوسان فنی و ذهنی است که بالای جان ما شده و باعث شده این نتایج برای تیم ما رقم بخورد. برای موفقیت در هر کاری برنامه‌ریزی بلندمدت لازم است. مگر می‌شود بدون برنامه جلو رفت؟ تیم‌های حاضر در لیگ ملت‌ها با برنامه به این رقابت‌ها آمده‌اند. ایتالیا در حالی ۳ بر یک برزیل را شکست داد که هنوز ستاره‌هایش را به میدان نفرستاده است. در حقیقت مدعیان تیم طلایی خود برای المپیک را در لیگ ملت‌ها می‌سازند.

پیش‌بینی شما از ۴ بازی هفته آخر و تقابل با اوکراین، ایسلوندی، آلمان و ترکیه چیست؟ انتظار جبران و تحول از تیم ملی در هفته سوم لیگ ملت‌ها را داشته باشیم؟
اوکراین با هدایت لوزانو نتایج خوبی گرفته و ترکیه نیز شرایط خوبی دارد. اگر این تیم‌ها با همین روند یا به هفته سوم رقابت‌ها بگذارند، قطعاً دیدارهای سختی در انتظار ما خواهد بود. در حالی که تصور می‌کردم در هفته پایانی بتوانیم اوکراین و ترکیه را شکست دهیم. باید منتظر سخت‌تر شدن بازی‌ها در هفته سوم باشیم.

گزارش
دنیا جیدری

هفته دوم لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ برای تیم ملی والیبالیست‌های ایران از نظر نتیجه، دستاورد چشمگیری نداشت، به‌طوری‌که بسیاری به واسطه سه باخت متوالی برابر فرانسه، آمریکا و ژاپن نتیجه‌های نظیر بیگانه با برد به تحلیل بازی‌های این هفته ایران پرداختند. اما فارغ از بحث نتیجه، عملکرد شاگردان پیاتزا به لحاظ فنی متفاوت از هفته نخست بود.

بی‌تردید به بازی زیبا امتیاز داده نمی‌شود و در کنار زیبا بازی کردن باید به فکر کسب نتیجه نیز بود. با وجود این، اگر نتایج این هفته را نادیده گرفته و با نگاه فنی به عملکرد شاگردان روبرتو پیاتزا بنگریم، شاهد نکات مثبتی می‌شویم؛ مثلاً اینکه تیم ایران برابر سه قدرت بزرگ والیبالیست جهان نه تنها تسلیم نشد که در بخش‌هایی از مسابقات حتی حریفانش را وادار به عقب‌نشینی هم کرد. صدا البته که ایران هنوز در تبدیل نمایش خوب به پیروزی مشکل دارد، اما نشانه‌های پیشرفت فنی بیش از هر زمان دیگری در این تیم به چشم می‌آید.

آزمون بزرگ بر قهرمان المپیک
پیاتزا و شاگردانش هفته دوم را با سخت‌ترین آزمون آغاز کردند؛ مصاف با فرانسه، قهرمان دو دوره اخیر المپیک، آن‌هم در خانه. دیداری که اگر چه با حساب ۳ بر ۲ و به سود فرانسه به پایان رسید، اما یکی از کامل‌ترین نمایش‌های ایران

در ماه‌های اخیر بود. شاید چون شاگردان پیاتزا بر خلاف نبردهای قبلی از همان ابتدای بازی بدون ترس حمله کرده و اجازه ندادند فرانسه با سرویس‌های سنگین، ریتم مسابقه را کاملاً در اختیار گیرد. برتری ایران در ست‌های دوم و چهارم اتفاقی نبوده دریافت اول کیفیت قابل قبولی داشت، پاس‌های عرشیا به‌نژاد تنوع بیشتری پیدا کرده بود و مهاجمان کناری بارها از دست دفاع فرانسه عبور کردند. مهم‌تر از همه اینکه ایران در لحظات حساس تمرکز خود را از دست نداد و به همین دلیل هم بود که توانست چند بار اختلاف امتیاز را جبران کند؛ موفقیتی که در سال‌های اخیر کمتر دیده شده است. هر چند که بزرگ‌ترین ضعف ایران نیز در همین مسابقه آشکار شد؛ دفاع روی تور.

تیم ملی والیبالیست‌های ایران در عین ناباوری تنها سه امتیاز مستقیم از دفاع کسب کرد، حال آنکه فرانسه روی همین یک مورد ۴ امتیاز به جیب زد و در واقع همین اختلاف، نتیجه مسابقه را به سود میزبان رقم زد. مدافعان میانی ایران در بسنن مسیر حملات سرعتی فرانسه موفق نبودند و هماهنگی دفاع تیمی هنوز با استاندارد تیم‌های بزرگ فاصله دارد.

بازی خوب کافی نیست

ناموفق در کسب نتیجه

حمله گرفت و آمریکا ۵۱ امتیاز. در دفاع اختلاف تنها یک امتیاز بود و حتی آمریکا امتیاز بیشتری از اشتباهات خود به ایران هدیه داد. آماری که ثابت می‌کرد تیم به لحاظ فنی فاصله محسوسی با یکدیگر نداشتند.

با این وجود، آمریکا در لحظات سرنوشت‌ساز تجربه بیشتری نشان داد. در واقع سرویس‌های هدفمند، تصمیم‌گیری بهتر پاسور و حفظ آرامش بازیکنان در امتیازهای حساس باعث شد هر سه ست به سود آمریکا خاتمه یابد، چراکه ایران هنوز در لحظاتی که باید ضربه نهایی را وارد کند، یا عجله می‌کند یا اشتباه می‌کند. مشکلی که بارها در این فصل تکرار شده است. در این بین عملکرد محمدرضا حضرت‌پور در صدمین مسابقه لیگ ملت‌ها بار دیگر اهمیت حضور بازیکنان باتجربه را بر رخ کشید، خصوصاً که او بارها در یافت‌های دشوار را کنترل کرد و اجازه نداد اختلاف امتیاز افزایش پیدا کند. با وجود این، امروزه در والیبالیست‌ها نمی‌توان صرفاً با دفاع عقب زمین برنده شد و ایران همچنان برای تمام کردن توپ‌های حساس نیازمند ثبات بیشتری در خط حمله است.

تاکتیکی که در جواب داد
امیدوارکننده‌ترین نمایش ایران اما مقابل ژاپن به نمایش گذاشته شد. صدرنشین بدون شکست لیگ ملت‌ها که ناچار شد برای برتری مقابل ایران تمام توان خود را به کار بگیرد. البته دو ست نخست با برتری کامل ژاپن همراه بود، چرا که هم حملات قابل پیش‌بینی بود و هم دریافت‌های ایران تحت فشار سرویس‌های حریف قرار داشت. اما پیاتزا در ادامه با چند تغییر تاکتیکی، روند مسابقه را تغییر داد؛ انتقال پوریا حسین‌خان‌زاد و سپس علی حریقت به پست قطر پاسور، استفاده از چهار دریافت‌کننده در برخی چرخش‌ها و ورود بازیکنان جوان، ساختار دفاعی ژاپن را بر هم زد و نتیجه این تغییرات، پیروزی در ست‌های سوم و چهارم بود. ست‌هایی که ایران با جسارت بیشتری سرویس زد، در توپ‌های برگشتی موفق‌تر عمل کرد و به‌طور کلی ریتم همیشگی ژاپن را از بین برد. در ست پنجم نیز ایران تا امتیازهای پایانی شانس پیروزی داشت، اما سامو رای‌ها نتوانستند با تکیه بر تجربه بیشتر، ورق را به سود خود برگردانند و برنده بازی شوند. هرچند که نتیجه نهایی این بازی هم شکست ایران بود، اما ایران نشان داد در برابر تیمی که بهترین والیبالیست آسیا را بازی می‌کند، دیگر از پیش بازنده نیست. مهم‌تر اینکه پیاتزا نشان داد در جریان مسابقه توانایی تغییر تاکتیک و اصلاح شرایط را دارد و ویژگی‌ای که سال‌هاست جای آن در تیم ملی خالی است.

هفته دوم اگرچه با سه شکست ابتدایی و پیروزی ۳ بر ۲ مقابل کوپا به پایان رسید، اما کیفیت بازی‌ها نشان داد تیم ملی آرام‌آرام در حال ساختن شخصیت جدیدی است. حالا مسئله اصلی ایران دیگر فاصله فنی با قدرتهای جهان نیست، بلکه تبدیل نمایش‌های امیدوارکننده به پیروزی‌های بزرگ است. اگر پیاتزا بتواند مشکل دفاع روی تور و ضعف در مدیریت امتیازهای حساس را برطرف کند، این تیم در ادامه لیگ ملت‌ها و مهم‌تر از آن در رقابت‌های آینده، حرف‌های زیادی برای گفتن خواهد داشت.

نگاه | فریدون حسن

وقتی ارزشی برای کم شدن نمانده

شاید بتوان یکی، دو باخت را تصادفی یا از روی بدشانسی قلمداد کرد. شاید بتوان بعد از یکی، دو شکست عنوان کرد که تیم شایسته پیروزی بوده و خوب بازی کرده و در عین شایستگی نتیجه بازی را واگذار کرده است، اما وقتی این شکست‌ها و ناکامی‌ها سلسله‌وار ادامه پیدا می‌کند، آن وقت است که باید خیلی چیزها را زیر سؤال برد.

ماجرای این روزهای تیم ملی والیبالیست‌های ایران در لیگ ملت‌ها این چنین است. تیمی که بر خلاف آنچه می‌گویند خوب نیست. تیمی که با ۳ بر صفر می‌بازد یا ۳ بر یک و امتیاز نمی‌گیرد و شاید در این بین ۳ بر ۲ هم ببازد. تیمی که خیلی اتفاقی می‌برد؛ یعنی بر خلاف آنچه گفته می‌شود، اگر بردی هم به‌دست آورد، از روی شانس و بخت اقبال است و الا در شرایط عادی فقط می‌بازد. تیمی که به خراب کردن سرویس‌های زیاد، از دست دادن سؤال برانگیز فرصت‌های طلایی، حفظ اختلاف امتیاز و دفاع نه‌چندان مطمئن عادت کرده، قطعاً با مشکلات زیادی روبه‌روست و طبیعی است به چنین عملکردی نمی‌توان نمره قبولی داد. اما اینجا همیشه این‌طور عنوان شده که «چیزی از ارزش‌های ما کم نمی‌شود». سؤال اینجا است که با وجود این همه مشکل و معطل در تیم، آیا ارزشی هم باقی مانده که چیزی از آن کم نشود؟

والیبالیست‌های ایران در لیگ ملت‌ها تیم کم‌تجرب‌های نیست، اما عملکرد تیم ملی در همین دو هفته ابتدایی این مسابقات چنان است که انگار یک تیم تازه راه یافته به این مسابقات است. تیمی که به هیچ کدام از رقبا «نه» نمی‌گوید و حتی توانایی حفظ برتری گام‌بوی‌گام خود را هم ندارد.

روبو تو پیاتزا، سرمربی ایتالیایی تیم ملی، شاید روزی که سکان هدایت ایران را به‌دست گرفت، تصور نمی‌کرد تیمی را تحویل گرفته که در موقعیت‌سوزی و تقدیم بازی به رقبای نظیر است. بی‌پرده نبود که او بعد از شکست‌های عجیب و غریب تیم عنوان کرد: «ما منتظر هستیم حریف اتفاقی برای ما رقم بزند». یا اینکه گفت: «قطعه ضعف ما کل تیم است». جلوتر که آمدیم، مرد ایتالیایی نیمکت ایران بازم به زبان اعتراض گشود که: «باید یاد بگیریم چگونه می‌شود والیبالیست‌ها هوشمندانه بازی کرد.»

تمامی این نقطه‌نظرات و جملات را بگذارید در کنار چهره پخته زنده او کنار زمین بابت فرصت‌سوزی‌های شاگردانش یا فریادهایی که از سر استیصال بر سر آنها می‌کشد تا متوجه اصل ماجرا شوید. واقعیت این است که والیبالیست‌های ایران راه پیروز شدن را گم و به باختن عادت کرده است. علت اصلی آن هم این است که دچار یک «خودممنونی» کاذب شده‌ایم؛ اینکه تصور می‌کنیم ما همیشه خوب هستیم و فقط از روی بخت و اقبال بداست که مرتب در حال باختن هستیم. اما مگر می‌توان چنین چیزی را باور کرد؟

یکی باید پیدا شود و آقایان را از خواب بیدار کند و به آنها یادآور شود اگر با همین دست‌فرمان جلو بروید، آن وقت باید خیلی زود از سطح اول لیگ ملت‌های والیبالیست‌ها حذفی کنید و بقیه‌ی بایین و با شناختی که از شما داریم به این روند نزولی تا پایان ادامه خواهد داد. ایران به باختن عادت کرده و این وظیفه کادر فنی است که ذهنیت بازنده بودن را از تیم دور کند. تک‌تک جملاتی که پیاتزا گفته درست است، اما وظیفه اوست که برای آنها راه‌حل پیدا کند. لازم به ذکر نیست که اگر این اتفاق رخ ندهد، آن وقت باید منتظر شکست‌های بدتر و سنگین‌تر باشیم؛ شکست‌هایی که در نهایت منجر به سقوط والیبالیست‌ها خواهد شد. اما ظاهراً حتی وقوع این اتفاق هم چندان مهم نیست، چون اینجا همچنان معتقد هستند که «چیزی از ارزش‌هایمان کم نمی‌شود.»